

Sygn. akt II Ka 73/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk (spr.)
Sędziowie:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Andrzeja Michalczuka

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2015 r.

sprawy **P. S.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 53 ust. 3 i art. 13 §1 kk w zw. z art. 52 ust. 2 Ustawy z 13 października 1995 r. Prawo łowieckie w zw. z art. 11 §2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 17 grudnia 2014 r. sygn. akt VII K 301/14

wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną; zasądza od P. S. na rzecz Skarbu Państwa 190 złotych tytułem kosztów sądowych za II instancję.

Sygn. akt II Ka 73/15

UZASADNIENIE

P. S. został oskarżony o to, że w dniu 6 lutego 2014 r. w obrębie miejscowości N., gm. S. upolował z broni myśliwskiej w czasie ochronnym lochę dzika, a następnie usiłował bezprawnie wejść w posiadanie pozyskanej w ten sposób tuszy zwierzęcej, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z powodu interwencji innych osób,

-tj. o czyn z art. 53 ust. 3 i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 52 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie (tekst jedn. Dz. U. z 2013.1226) w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 17 grudnia 2014 r., sygn. akt VII K 301/14, Sąd Rejonowy w Siedlcach:

I. oskarżonego **P. S.** uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 53 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie (tekst jednolity Dz. U. z 2013.1226) i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 52 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie (tekst jednolity Dz. U. z 2013.1226) w zw. z art. 11 § 2

k.k. i za ten czyn na podstawie art. 53 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo Łowieckie (Dz. U. z 2005 r. Nr 127, poz. 1066 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata;

II. na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych;

III. na podstawie art. 72 § 2 k.k. w zw. z art. 74 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę kwoty 2300 złotych na rzecz Lasów Państwowych Nadleśnictwo S. w terminie 6 miesięcy od uprawomocnienia się wyroku;

IV. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 160 złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 170 złotych tytułem opłaty.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, zaskarżając go w całości i zarzucając mu obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 4 § 1 k.k. w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 17-12-2014 r. (Dz. U. z dnia 24-12-2014 r., poz. 1901) poprzez uznanie oskarżonego P. S. winnym popełnienia zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu, polegającego na upolowaniu lochy dzika w okresie ochronnym i bezprawnym usiłowaniu wejścia w posiadanie tak pozyskanej tuszy zwierzyny.

W następstwie tak sformułowanego zarzutu odwołujący się wniósł o umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k.

W toku rozprawy odwoławczej obrońca oskarżonego poparł apelację i wnioski w niej zawarty. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy. Oskarżony P. S. wniósł o uniewinnienie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym. Sąd Rejonowy nie dopuścił się podniesionego w niej uchybienia.

W wyprzedzeniu zasadniczej części rozważań podkreślić trzeba, że wystąpienie przez apelującego wyłącznie z zarzutem obrazy prawa materialnego dowodzi, iż w pełni akceptuje on pierwszoinstancyjne ustalenia faktyczne. Na wskazane uchybienie można bowiem racjonalnie powoływać się tylko wtedy, gdy wadliwość orzeczenia nie jest wynikiem błędnych ocen i ustaleń faktycznych przyjętych za jego podstawę, bądź też wynikiem obrazy przepisów prawa procesowego (vide postanowienie Sądu Najwyższego z 15 lutego 2007 r., IV KK 234/06, LexPolonica nr 2090450). Koniecznym jest podkreślenie w tym miejscu, że do stwierdzenia uchybień takowych nie doprowadziła również, przedsięwzięta z urzędu, całościowa kontrola zanegowanego orzeczenia.

Klarowne ustosunkowanie się do wywodów apelującego wymaga, na samym wstępie, pełnego przytoczenia brzmienia art. 4 § 1 k.k. Zgodnie z rzezonym przepisem, jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. W tym kontekście zaakcentować należy, że o ile skarżący słusznie zakłada, iż zaprezentowana dyrektywa obejmuje nie tylko przepisy normujące odpowiedzialność karną, lecz również takie normy wyznaczające zakres bezprawności zachowania człowieka, do których odwołują się przepisy ustawy karnej (vide wyrok Sądu Najwyższego z 4 lipca 2013 r., III KK 16/13, LEX nr 1356230), o tyle błędnie pojmuje mechanizmy rządzące międzyczasowym prawem karnym. Zaprezentowana wyżej reguła intertemporalna nakazuje bowiem analizę odpowiedzialności karnej za dany czyn oskarżonego przez pryzmat wszystkich zmieniających się stanów prawnych w przedziale czasowym wyznaczonym przez datę czynu i datę wyrokowania. Badanie takie zmierzać ma przy tym do poszukiwania względności ustawy przy wykorzystaniu operacji myślowej polegającej na hipotetycznym wydaniu wyroku na podstawie każdej z konkurencyjnych ustaw i dokonaniu wyboru rozstrzygnięcia korzystniejszego dla sprawcy (vide postanowienie Sądu Najwyższego z 21 sierpnia 2013 r., III KK 74/13, LEX nr 1388230). W tym stanie rzeczy przyjąć trzeba, że skarżący, przez powołanie się na rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 17

grudnia 2014 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie określenia okresów polowań na zwierzęta łowne (Dz. U. z 2014 r., poz. 1901; dalej: rozporządzenie z 17 grudnia), wywodzi, iż oparcie zanegowanego wyroku na stanie prawnym obowiązującym począwszy od dnia 25 grudnia 2014 r. byłoby dla oskarżonego korzystniejsze, a tym samym zakłada, iż taka operacja myślowa doprowadziłaby do odmiennego rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności karnej P. S.. Z zapatrywaniem takim zgodzić się nie sposób. W myśl § 1 ust. 1 pkt 5 lit. b rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 16 marca 2005 r. w sprawie określenia okresów polowań na zwierzęta łowne (Dz. U. z 2005 r., Nr 48, poz. 459 z późn. zm.; dalej: rozporządzenie z 16 marca)- w brzmieniu obowiązującym od wskazanej daty 25 grudnia 2014 r. - polowania na lochy są dopuszczalne w okresie od dnia 15 sierpnia do dnia 15 stycznia, a w okresie od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2016 r.- na terenie województwa (...) przez cały rok, a na terenie pozostałych województw- od dnia 1 stycznia do dnia 15 lutego oraz od dnia 15 maja do dnia 31 grudnia. Treść przytoczonego unormowania nakazuje przyjąć, że P. S. zostałby uznany za winnego zarzucanego mu czynu również w aktualnym stanie prawnym, albowiem do popełnienia przezeń przestępstwa doszło w roku 2014, zaś zachowania w tym czasie podjęte nigdy nie utraciły przymiotu bezprawności. Apelujący, afirmując wniosek przeciwstawny przez zaakcentowanie, że dzik pozyskany przez P. S. został upolowany w dacie, która w aktualnym stanie prawnym jest objęta okresem dopuszczalnych polowań, w istocie wychodzi poza granice tożsamości czynu, przyjmując hipotetyczną konstrukcję zakładającą, że do zarzucanego zachowania doszło w dniu 6 lutego 2015 r. W związku z tym raz jeszcze podkreślić trzeba, że reguła intertemporalna z art. 4 § 1 k.k. nakazuje ocenę **tego samego czynu** przez pryzmat różnych stanów prawnych i jako taka nie daje podstaw do czynienia jakichkolwiek, nawet hipotetycznych, zmian w ustaleniach faktycznych.

W uzupełnieniu poczynionego wyżej wyводу podkreślić nadto trzeba, że zmiany wprowadzone przez rozporządzenie z 17 grudnia w odniesieniu do okresów polowań na lochy w przedziale czasowym od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2016 r. mają wyłącznie charakter przepisów czasowych, a tym samym odnoszą się jedynie do czynów popełnionych w rzeczonym przedziale czasowym i jako takie nie podlegają zasadom prawa karnego międzyczasowego (por. A. Zoll [red.], G. Bogdan, Z. Cwiakalski, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Szewczyk, W. Wróbel, Komentarz do art. 4 Kodeksu karnego, teza 9., LEX). Zasadniczym argumentem przemawiającym za wskazanym charakterem wzmiankowanych przepisów jest, w przekonaniu Sądu Odwoławczego, wzgląd na cele, którym ma służyć rozporządzenie z 16 marca, a tym samym wzgląd na cele łowiectwa w rozumieniu ustawy z dnia 13 października 1995 r. Prawo łowieckie (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 1226 z późn. zm.; dalej: PŁ). Zaakcentować w tym miejscu należy, że wśród wspomnianych celów znajdują się m.in. ochrona, zachowanie różnorodności i gospodarowanie populacjami zwierząt łownych, a także uzyskiwanie możliwie wysokiej kondycji osobniczej i jakości trofeów oraz właściwej liczebności populacji poszczególnych gatunków zwierzyny przy zachowaniu równowagi środowiska przyrodniczego (art. 3 pkt 1 i 3 PŁ). Postulowane przez apelującego uznanie zmian w rozporządzeniu z 16 marca za unormowania czysto epizodyczne, a tym samym znajdujące zastosowanie do wszelkich zachowań wartościowanych w okresie od 1 stycznia 2015 r. do 31 grudnia 2016 r., z przyczyn natury oczywistej znacząco niweczyłoby możliwość osiągnięcia przytoczonych celów łowiectwa, które niewątpliwie konkretyzowane są m.in. w oparciu o zmiany zachodzące w liczebności populacji zwierzyny.

Z tych wszystkich przyczyn apelacja obrońcy jest w oczywistym stopniu bezzasadna. Nietrafność postawionego w niej zarzutu przesądziła o niemożności uwzględnienia sformułowanego przez skarżącego wniosku.

Wymierzając P. S. karę Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy zważył tak stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, jak i okoliczności stricte osobiste sprawy. Orzeczona kara odpowiada więc dyrektywom art. 53 § 1 i 2 k.k. i nie nosi żadnych cech niewspółmierności. Spełni wszystkie swe funkcje w zakresie prewencji tak szczególnej, jak i generalnej. Kwestia prawidłowości wymiaru kary nie wymaga dalszej argumentacji, a to z tego powodu, że w apelacji nie postawiono zarzutu opartego na art. 438 pkt 4 k.p.k.

W tym stanie rzeczy i przy braku przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy orzekł, jak w części dyspozytywnej swego wyroku.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. Sąd Okręgowy zasądził od P. S. na rzecz Skarbu Państwa 190 zł tytułem kosztów sądowych za II instancję. Na wskazaną sumę złożyło się:

- 170 zł tytułem opłaty (art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych-
tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.)

- 20 zł tytułem wydatków (art. 618 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18
czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym- tekst
jedn. Dz U. z 2013 r., poz. 663).